

Sygn. akt II PK 14/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa I. Spółki z o.o. w W. obecnie M. Sp. z o.o.
przeciwko M. J.
o karę umowną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 24 marca 2021 r.,
wniosku pełnomocnika strony powodowej z dnia 4 marca 2021 r.
o sprostowanie sentencji i uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5
listopada 2020 r., sygn. akt II PK 14/19,

**1/ prostuje punkt drugi sentencji wyroku z dnia 5 listopada
2020 r. w ten sposób, że wykreśla słowa „od powódki na rzecz
pozwanej” i w miejsce tych słów dopisuje słowa „od pozwanej na
rzecz powódki”;**

2/ w pozostałym zakresie wniosek oddala.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 5 listopada 2020 r. w punkcie 1. oddalił skargę kasacyjną pozwanej, w punkcie 2. zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.025,00 zł (dwa tysiące dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym. W uzasadnieniu wyroku in fine wskazano, że „zasądza się od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2.025,00 zł (dwa tysiące dwadzieścia pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu kasacyjnym”.

Pełnomocnik powódki wniósł o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej i omyłki rachunkowej sentencji i uzasadnienia wyroku poprzez nadanie mu brzmienia „zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.700 zł (słownie: dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym”.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje:

Wniosek o sprostowanie sentencji wyroku podlega uwzględnieniu w części.

W orzecznictwie przyjmuje się, że możliwość sprostowania wyroku dotyczy zarówno sentencji, jak i uzasadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 1976 r., I PO 9/76, OSNCP 1976 nr 12, poz. 270). Sprostowaniu mogą podlegać niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki popełnione również w uzasadnieniu wyroku. Dlatego też wniosek w tym przedmiocie wymaga merytorycznego rozpoznania, a w razie jego bezzasadności - podlega oddaleniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 1982 r., I PZ 7/82, OSNCP 1982 nr 10, poz. 155).

Jak wskazano wyżej, przedmiotem sprostowania w wyroku mogą być jedynie niedokładności, błędy pisarskie lub rachunkowe lub inne oczywiste omyłki (art. 350 § 1 k.p.c.). Sąd orzekając o kosztach postępowania omyłkowo wskazał, że zasądza koszty od strony wygrywającej (powódki) na rzecz strony przegrywającej (pozwanej), tym czasem prawidłowa sentencja powinna brzmieć, że zasądza koszty postępowania kasacyjnego „od pozwanej na rzecz powódki”. Zasądzenie kosztów na rzecz pozwanej pozostaje zatem w oczywistej sprzeczności z oddaleniem skargi kasacyjnej wniesionej przez pozwaną oraz z treścią uzasadnienia wyroku (*in fine*).

Powyższy błąd jako oczywistą omyłkę pisarską, należało sprostować w trybie art. 350 § 1 k.p.c.

W odniesieniu do sprostowania rzekomej omyłki rachunkowej, wniosek podlegał oddaleniu, albowiem powódka była reprezentowana przez pełnomocnika radcę prawnego i koszty zastępstwa procesowego zostały prawidłowo wyliczone na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.